

Arkiv 3

april-juni 2008, inklusive bilder från en midsommar i Dalarna

Dagens tankar", "Dagsländor", "Nästan-bloggen" – rubrikerna har varierat genom år och hemsidor. Är nu inne på min tredje sida, "om smått och stort". "Man" har bett mig att låta texter och Dagsländor följa med till nya sidan. Så vill jag också ha det själv. Bara enstaka inlägg lämnades kvar.

Enklaste sättet var att konvertera till komprimerat pdf-format. Trots många nackdelar. – Interna länkar fungerar inte och miniatyrbilder blir inte klickbara. Ett separat fotoalbum blir nog aktuellt.

Ordningsföljden är blogggen, dvs de äldsta inläggen sist. Synd att inte alla gästbokskommentarer kan följa med.

Tur med turen...

Nämnde ju i morgonens inlägg att jag pga glömska eller lathet eller nåt blev tvungen att fara drygt 3 mil för att hitta en postlåda med söndagstömning. Ajajaj, inte bra för miljön! Drygt 6 onödiga mil.

En del straffar gud me´ samma, tänkte jag när jag farit iväg, för efter bara ett par kilometer förbyttes som genom ett trollslag det strålande solskenet och den blå himlen mot störtregn och svartgrå skyar. Och jag som lämnat hela glasväggen till mitt lilla "greenroom" öppen! Det är absolut inte byggt för att tåla regn och ett vattensjukt golv!! Att vända kändes redan för sent. Och jag måste ju hinna innan postlådan tömdes.

På vägen passerar jag ett köpcentrum med Coop Forum, ICA Maxi, Systembolag, Expert, Kappahl, Dressman osv. Stannade på hemvägen, tyckte att jag måste kombinera den onödiga resan med något vettigt. Letar man ekologiska varor är Coop oslagbar (frånsett vissa specialaffärer förstås), dessutom var de pionjärer inom dagligvaruhandeln. Tur att jag hade paraply i bilen, för det störtregnade där också. Den pläd jag tänkt köpa (de två som jag inhandlade för ett par veckor sedan borde varit tre) fanns inte längre i sortimentet. Otur igen. Och ingen persiljerot! Dessutom ännu en bekymrad tanke på mitt för tillfället icke inglasade rum. Jo, jag kände mig ganska straffad för fredagens postförsummelse.

Tänkte trösta mig med en chokladkaka. Men synen här nedan fick mig att ändra mig. Det var bara FÖÖÖÖR mycket! Avståendet bör ha renderat mig en eller annan pluspoäng...

Under hemfärden handlade de flesta milen om att försöka undvika vattenplaning. Stora polar på de sista kilometrarna grusväg stänkte ner min bil rejält. Modet sjönk när jag tänkte på mitt lilla greenroom.

Men – som genom trolleri – något hundratal meter hemifrån blev vägen torr! Inte en enda droppe hade fallit på min altan, och mitt greenroom var lika torrt som vägen!

29 juni -08 på kvällen

Upp

Morgonfundering

Nätet är fantastiskt. Så mycket skräp som frodas här – och samtidigt så mycket rent guld! Nåja, karathalten är kanske inte alltid 23, men 14 och 18 är inte fy skam det heller! Självkritiskt kan jag konstatera att det faktiskt finns ännu lägre halter. Bland annat konstaterat efter ett köp utomlands för hundra år sedan. Men vackert att se på var smycket. Tyvärr har jag varken någon bild eller ens själva armbandet kvar.

Alltså – allt är inte guld som glimmar. Lika sant är att guldet självt inte alltid glimmar. Det krävs förresten åtskillig bearbetning av råmaterial ur jordens innandömen, innan det visar sin rätta potential.

Samma med oss människor. Jag menar att vi föds som råmaterial, enligt min mening med individuella möjlighetsbagage. Jag undrar ofta varför "alla" frågar sig vad som händer dem efter döden, men så få vad som hänt dem före födelsen.

Jag för min del tror helt och fullt att det där möjlighetsbagaget är helt beroende på just vad som hänt oss före födelsen in i detta liv. Alltså redan före konceptionen.

Vad vi sedan gör av alla våra både möjligheter och omöjligheter – ja, det är en helt annan fråga. Kanske svaret rentav utgör grunden för "nästa födelse"? Hur många karat får vi med oss då?

Undrar om inte det *VI* ser som död ses som en födelse, ur en annan aspekt?

Sådana här tankar kan man ha. Kanske förändrar de i praktiken ingenting i det privata livet, vi gör väl alla så gott vi kan efter de förutsättningar vi har. Men jag tror att de betyder något för själva livsinställningen, för vår "botten".

Och nu, nu måste jag åtgärda en försummelse. Fara iväg tre mil till en postlåda med söndagstömning för att hinna få ett utlovat brev postat så att det når mottagaren i morgon måndag! Så onödigt! Jag HADE kunnat posta det i fredags, i en postlåda på gångavstånd. Och sparat lite både negativ miljöpåverkan och bensinpengar.

Sänker min personliga karathalt är vad jag gör just nu! Bör kompenseras på nåt sätt!

29 juni -08 på förmiddagen

Upp

En riktigt vacker kyrka

Trots att jag varit otaliga gånger i Rättvik och Boda så har jag aldrig tidigare varit inne [Bodas kyrka](#). Den är betagande ljus och luftigt vacker!

Detsamma måste väl sägas om utsikten!

Gudstjänster brukar jag inte bevista, men tittar gärna in i olika kyrkor under icke-gudstjänst-tid. Det är något med stämningen och atmosfären. Faktum är att den kan kännas minst lika starkt och vackert i en landsortskyrka i Sverige som i S:t Peterskyrkan i Rom! Tycker jag. NÅGONTING är det uppenbarligen, som "sitter i väggarna".

26 juni-08

[Upp](#)

Midsommar i Dalom

Det är något särskilt med midsommar. Av någon anledning känns det extra midsomrigt just i

Dalarna. Bra att ha en syrra där. Ingen annanstans ses väl så många folkdräkter? Kan det ha att göra med arvet från Gustav Vasa, tro? I så fall ännu ett skäl till att just midsommarafton borde varit vår nationaldag, om vi nu ska ha någon. Åtminstone runt Siljan står midsommarstången kvar hela året. Klädseln är också speciell, och resningen är en verklig show!

Här gäller det att ta i... :-)

Den påhejande masen är inte ilsken, han bara kämpar hårt för att få alla åskådare att ljudligt "hjälpa till" att få stängen på plats. **JJAIIIOOOOjjjAAA!** Och visst lyckades vi :-)

Fortfarande finns "Siljanslax" kvar i många frysar, inklusive syrrans. Tidigare i år råkade en kolossal massa ton lax slippa ut från en laxodling. Trist för ägaren förstås, men rena folkfesten för alla andra. Gissa om det fiskades lax för glatta livet! Och gissa om den smakade gott i midsomras!

I stället för att skriva mer ska jag visa en bild som handlar om att vänta på bättre tider! För är man snöskoter kan man inte gärna vara nöjd så här års!

Kasper hade förstås också några riktigt trevliga dagar - men det berättar han själv, med egna bilder!

23 juni -08

[Upp](#)

Oj, en sån knepig kamera!

Hur ska det här gå - nu HAR jag en ny kamera! Men ojoj, så komplicerat! Fattar inte mycket, och nog lär det dröja innan jag klarar den optimalt. Auto fungerar iaf, men bilderna blir enorma! Försöker förminska dem redan i kameran, men det vill liksom inte funka...

Hur som helst så har jag övat mig i timmar, och här hjälper Kasper en spinnande Petrus med kvällens öronvård.

Men finliret får vänta ett tag. Enligt handboken ska jag ha alla möjligheter som finns, men nog är den här kameran väldigt olik min gamla hederliga analoga! Fast med tiden så kanske... Den här bilden finns förstås på Kaspers sida, men jag norpade den hit också :-)

Svalt väder, åskan har knallat och elkontakten till datorn drogs ur fortare än kvickt! För några dagar sedan för varmt, nu för kyligt! Visst, jag är en sån typisk kverulanta! Bara gnäller över vädret... Mera gnäll - mitt skrivbord ser ut som om en bomb slagit ner. Fick häromdagen för mig att jag skulle försöka städa upp bland alla högar - hann inte längre än till att ställa till det ännu värre.

Undrar var jag ska röra till i morgon? Kanske i en av mina bodar, det brukar vara ett säkert sätt att få mig att deppa ihop!

Eller också ska jag ta en dust med kameran igen. Eller hitta någon att umgås med! Fundera över hur jag ska göra med midsommar. Kollision på gång. Försöka lösa något världsproblem - det finns ju en del att välja på.

14 juni -08

[Upp](#)

Ljusnande framtid?

Kan man vara positiv i vår tid? Tro på en positiv utveckling för mänskligheten? Har det i så fall någon betydelse?

Det är så lätt att fastna i negativism. Vi gjorde det – nästan! Jag talar om en av de "viktiga träffar" jag tidigare nämnt. Vad som räddade vårt samtal från haveri var konstaterandet att "för att fokusera på lösningar måste man väl ändå först ha identifierat problemen". Ett exempel:

B. läser som bäst en riktigt intressant bok av Dick Harrison om slaveriets utveckling i historien. Slaveri har alltid funnits, har till och med sett ungefär likadant ut under olika tider och i olika kulturer. Men numera är ju den hanteringen avskaffad i princip överallt. I exempelvis USA sedan 1863.

Protester! Slaveri förekommer minsann fortfarande, även i vårt land. Papperslösa som utnyttjas stenhårt är i praktiken livegna. Trafficking är ett annat fenomen. Liksom barnarbete.

Men det är skillnad. Tidigare var både slaveri och barnarbete accepterat och lagligt, en självklarhet. I våra dagar är det brottsligt. Problemen är alltså identifierade och därmed möjliga att motarbeta och straffbelägga. Vi HAR gått framåt! Okej då - men ense blev vi inte. Inte alla trodde på en ljusnande framtid för mänskligheten, även om vi väl alla hoppades.

Vi talade om "tid" också, men till det återkommer jag.

9 juni -08

Upp

Ujujuj...

Innan *termometern* hann upp till 32 grader hann *jag* inhandla ytterligare 7 säckar jord och lite sommarblommor. Rådjur äter inte tagetes. Under halvtimmespass kom både ytterligare lakan och den nya jorden på plats. Mot kvällen och i lite mer svalka planterade jag. Det ser onekligen glest ut nu, men de mattbildande perennerna, bl.a. nävor, breder nog ut sig åtminstone till nästa år. De sex lavendelplantorna hinner växa till sig redan i sommar. Sommarblommorna får fylla ut tills underlakanen kanske förmultnat nästa år. :-)

Och jag känner på mig att nånstans står ett löjtnantshjärta och ropar "snälla, ta hand om mig". Kanske jag stöter på vederbörande redan i morgon. I samband med ytterligare en sån där viktig träff. Ska bli intressant.

"Färska" torvblock ser inte roliga ut. Men snart mörknar dom, spricker lite, växer liksom ihop

och blir mossbevuxna – hoppas jag. Och överväxta av bland annat [Lysimachia nummularia](#). Läser just att den kan bli ett svårutrotat ogräs, men det köper jag! Jag behöver tålig marktäckare upp mot berget, och ut i gräset får den sprida sig hur mycket den vill.

Som sagt, rabatten ser inte mycket ut för världen nu, och inte kan man väl ana att den hittills tillförts 21 säckar jord, Kravmärkt och naturgödslad. Men den tar sig som sagt med tiden. Förresten tänker jag så lite plocksalladsfrön i tomrummen, och kanske också lite dill! Dessutom måste jag tydligen ha rabattvernissage i morgon, har jag förstått. Måste placera ett odlingsfat med margueriter på stubben.

Här syns några än så länge pyttesmå lavendelplantor i bakgrunden.

Världen har alltså fått klara sig utan mig i dag också. Har inte tänkt en enda världsförbättrande tanke, tror jag. För varmt.

Petrus kom stolt för att presentera mig en nytagen och död ekorre! Jag rös och jagade iväg honom. Strax efter kom han tillbaks, utan det där sällskapet. MEN efter ytterligare en stund hörde jag något konstigt inifrån huset – och där låg Maxi och käkade på den! Han hade förstås först norpat den från Petrus och sedan burit in den via altanen. Skrikande matte jagande iväg kattuschling fick förmodligen en eller annan granne att undra om jag höll på att bli ihjälslagen av någon, alternativt själv hade mord i sinnet.

Makabert

Lite makabert, men här har ni bild på en kvarlämnad svans. Förbaskade katter, men så är ju deras natur.

När jag ser de här bilderna återkommer verkligen längtan efter en både bättre och mer flexibel kamera... Fast att just svansen är lite oskarp är nog bara bra.

8 juni -08

Upp

Bokstavlig odlingsbädd

Ibland undrar jag varför jag aldrig tycks lära mig att "tänka efter före"!!

Upptäckte förstås att det behövdes någon form av kant som avgränsar min nya odlingsplätt. Tänkte på ett flätat lågt pilstaket, men pil fanns inte att köpa nästans.

Jag letade upp gamla gröna plastavgränsare och satte med friskt mod igång. Formade och klippte till, öste på en del jord och upptäckte förstås att det såg fruktansvärt fult ut.

Förstår precis varför de där gröna kantavskiljarna aldrig kom till användning.

Att bygga en liten stenmur kräver mer kraft än jag har, men så fick jag en snilleblix – torvblock! Tänkt och gjort, kom glad i hågen hem med bilen fylld av block och ytterligare några säckar jord. Slet bort plastremarna och började om från början. Torvblocken kommer förhoppningsvis att åldras vackert. Måtte de snabba sig! Att forma till dem krävde sin kedjesåg.

Att få bort allt gräs och alla granrötter bara inte går. Markväv som underlag hindrar gammalt ogräs från att växa upp, men hindrar samtidigt växter att skicka sina rötter tillräckligt långt ner. Så nu bäddar jag med rena lakan åt min jord! Två stycken går det åt! Bokstavligen underlakan. Jag räknar med att de efter att ha fyllt sin hindrande uppgift snällt förmultnar inom ett år eller två. Men nog kikar förbipasserande lite undrande på mitt egendomliga odlande. Jag ger "odlingsbädd" ett ansikte. :-)

En annan sak även jag undrar över är varför jag tar itu med det här just nu, när det är 28, 29 och 30 grader i skuggan! En sak är tämligen uppenbar – det finns smartare människor än jag! Men i veckan som kommer har jag ju annat för mig!

I morgon, dvs det har visst redan hunnit bli i dag, måste jag som synes inhandla ytterligare jord.

7 juni -08

Upp

Jädrans granrötter...

Jag är varken bonde eller trädgårdsmästare, alltså kan jag glädja mig åt all sol och värme. Dessutom har jag en hel sjö att hämta vatten ur. Två tappställen på tomten. Så jag behöver inte ha en torr tomt om jag inte vill.

Ett projekt har jag startat. Här får ni se utgångsläget – så här kan jag ju inte ha det!

Efter många timmars tampande med diverse ogräs och vanligt gräs inflätat i granrötter såg det ut så här.

Hittills har jag lyckats både bryta av skaftet på en grävspade och förstöra en sekator på jordiga granrötter. Av mina storslagna planer kommer det nog att bli en tumme!

I morgon bitti ska jag ta mig en ny funderare. Jag ska iaf fara iväg och inhandla sommarblommor till några urnor, och några säckar jord. För även den där tummen kräver en eller annan säck. Och så behöver jag några marktäckare. Tror jag ska plantera en kaprifol som får välla över och dölja stubben. Fantisera och hoppas kan man ju.

Min allra flitigaste sommargranne följer med. Hon, den vänliga med gröna fingrar som älskar att arbeta med sin tomt. Jag är inte lika road, men just det här projektet är roligt! Mycket roligare än att fira en nationaldag som jag inte har minsta känsla för. Lyckas ständigt förtränga eller glömma varför den ska firas, har visst något med Gustav Vasa att göra. Känns inte särskilt upphetsande, gitter inte ens googla...

Skönt förstås för alla som jobbar att få en ledig dag, men i gengäld rök ju annandag pingst. Allt det här firandet känns både falskt och påklistrat. Midsommaraften är den verkligt svenska "högtiden", skulle vi nödvändigtvis ha en nationaldag så borde det förstås ha varit den 23 juni, dvs den "riktiga" midsommaraftenen. Bara för att speciellt fira och uppmärksamma sommar och ljusa nätter och vår så oerhört vackra natur.

Oh, ett så vackert land vi bor i!

5 juni -08

Upp

Personlig beredskap?

Hur mycket är vi personligen beredda att ge upp av bekvämlighet, konsumtion och komfort? Med tanke på den medkänsla vi uttrycker när vi ser bilder på och talar om världens verkligt fattiga människor så borde vi vara beredda till ganska stora uppoffringar.

Det finns rättvisemärkta produkter i handeln. Varför är det så få som anser sig ha råd att köpa dem. Och varför fortsätter så många att köpa kött från djur som matats med en mängd sojabaserat kraftfoder? Osv.

På näringslivsnivå – varför flyttar så många bolag verksamheterna till lågprisländer, där arbetarna får slava hårt för sorgligt låga löner som inte på långa vägar räcker till det som vi betraktar som livets nödtorft? Varför måste företagets lönsamhet alltid vara på topp?

Varför tävlar regeringar i väst inte om vem som gör MEST för en rättvis fördelning av världens resurser? Varför försöker praktiskt taget varenda land, inklusive Sverige, att i första

hand tycka att ANDRA ska göra mer?

Å andra sidan – svensken är ganska bra på att ge bistånd. Vålgörenhet. Och företag utomlands försöker att i varje fall inte dumpa löner i respektive land. Regeringar ger bistånd, ofta visserligen i utbyte mot betalda företagstjänster, men dock...

Innerst inne har vi nog den kollektivt gnagande känslan av att det liv vi lever inte är rätt. Att vi fått mer än vad som rätteligen borde tillfallit oss.

Ingen behaglig känsla, och naturligtvis försöker vi döva den.

Alltså betalar vi oss fria, åtminstone lite grann. Det är så mycket enklare och lugnar samvetet lite grann. Gäller både enskilda personer, företag och regeringar.

FN-mötet i Rom om matkrisen i världen borde få alla, både enskilda och regeringar att tänka till. *Det vi inte gör frivilligt kommer småningom verkligheten att tvinga oss till. Då blir det inte lätt!*

Nu gör jag en tankeflykt igen. Lätt gjort under en sen timme när jag förmodligen borde sova.

Jag tänker på att vi också kan läsa om hundratals miljarder dollar som satsas på rymdforskning. Vi satsar även i Sverige. Vad är egentligen detta? Till vad gagn för mänskligheten? Har vi verkligen någon nytta av att veta om det en gång funnits vatten på Mars? Hjälper det oss att leva vettigt och *NU* ta hand om vår egen jord och dess befolkning? Och varför behöver mänskligheten en rymdbas på månen?

Att ställa rymdforskning mot världssvält – kan det vara vettigt? Ja, varför inte? Eller är även detta ett försök att slippa tulla alltför mycket på den personliga bekvämligheten?

3 juni -08

Upp

Tandagnislan

Tandläkare har varit min stora fasa, ända sedan skoltiden. Resultatet visar sig nu. Idag skulle det äntligen tas avtryck på ett par gjorda implantat, och nya tänder skulle vara på plats i god tid före midsommar. Men nej! En inflammation hade tillstött. Förmodligen härrörde den från tanden bredvid. Ska inte trötta med detaljer, men 45 minuter blev drygt två och en halv timme – och en hungrig tandläkare blev utan lunch. För min del upprepning, friläggning plus påbörjad rotfyllning av "tanden bredvid". Pga inflammationen var det väldigt svårt att få bedövningen att ta. Inte roligt! Och naturligtvis kunde inget avtryck tas.

Hinner förmodligen inte bli hel i munnen före midsommar. Får fortsätta att le snett och helst inte skratta. Och hålla tummar för att jag nu fått ett penicillin som jag tål!

Men – jag har ingen värk. Det går att göra något åt mig. Alltså klagar jag inte "på riktigt". Mest bara konstaterar, om än lite surt.

En kort promenad med Kasper till lilla sjön fick mig att må ganska bra igen. Underbart att se honom umgås med vattnet på sitt härligt vildsinta sätt. Bäst att passa på nu vid favoritstället, för egentligen får han ju inte vara där! Men än syns inga tvåbenta badare till, och skylten ser vi bara inte.

Ett kameraöga kan ju inte räknas! :-) Undrar förresten hur man tänker sig att katter ska hållas borta? Å andra sidan – säg mig den katt som frivilligt uppsöker en badplats! Och Kasper är en fena på att hitta nya bra badställen. Funderar på att sätta upp några lappar där, **"Tvåbenta tillåtna endast i fyrbent sällskap"**.

I går hörde jag Filip låta lite märkligt ute på tomten, och såg honom stirra upp i en stor hassel. Nästan helt gömd i bladverket satt en ekorre! Blickstilla. Filip började klättra, men jag lyckades skrämman ner honom. Hur det sedan gick vet jag inte, från den hasseln kunde den stackars korren säkert inte ta sig utan att nudda marken. Men någon ytterligare svans har inte Kasper hittat, så kanske lyckades den undgå jägare Filip.

Å andra sidan undrar jag vad det var för äckliga rester som någon – förmodligen Maxi – släpat in på mattan idag. Sommarvarmt och vackert väder kräver öppna dörrar. Härligt i och för sig, men det finns visst inget gott som inte har något ont med sig, eller hur det nu var...

Klagan igen – inte då! Fortfarande bara ett konstaterande, hoppas jag. :-)

1 juni -08

Upp

Eko-eko...

Trodde inte mina öron i morse – ekologisk odling ger 60 % lägre skördar, utarmar marken och leder till än värre världssvält, sade man i ett inslag i radions P1.

Alltså, precis tvärtemot vad modern forskning visar! Liksom erfarenheten.

Jag känner inte till sagesmannens/forskarens bakgrund, inte heller varifrån hans forskningsanslag kommer. Men än sak är säker – insatt i den forskning som finns om ekologisk och biodynamisk odling, det är han INTE! För det kan väl inte vara så illa att han helt enkelt väljer att blunda?

Markens bördighet blir INTE lägre vid ekologisk odling. Tvärtom, ett rätt bedrivet kretslopps jordbruk bygger successivt UPP bördigheten, den *naturliga* bördigheten. Klimatpåverkan blir också mindre, eftersom det varken krävs energislukande (vid

tillverkningen) konstgödsel eller giftbesprutning!

På ett ekologiskt lantbruk äter förresten korna det de är ämnade för att äta, nämligen gräs och hö. Och ensilage. Inget kraftfoder i form av sojaprotein som produceras med konstgödsel långt borta i andra världsdelar. Soja som den fattiga världens svältande befolkning så väl skulle behöva själva, men som de nu mer eller mindre tvingas att med konstgödsel driva fram till föda åt i-världens kossor ... Usch!!

Och i Sverige, herregud, här finns en hel hopar jordbruk som drivits ekologiskt i många decennier, med bra avkastning och minst lika god lönsamhet som vilken konventionellt driven gård som helst! De finns ju där, som levande bevis!

Man blir så trött! Morgonens argument kändes som ett avslaget eko nästan från fordom!
[Mer går att läsa här.](#)

21 maj-08

Upp

Kunna och vilja

Att inte vilja det man kan - jag funderade vidare på frågan i förra inlägget. Frågan jag ställde till mig själv...

Vad jag menade var förstås "varför vill jag inte det positiva jag verkligen kan?" Jag skulle kunna köpa ännu mer ekologiskt, även om det krävde större insats. Inte ekonomiskt, utan framförallt tids- och planeringsmässigt. Jag skulle kunna ta mig direkt till en ekologisk odlare och handla för flera veckor i taget. Då skulle jag förmodligen inte ens behöva köra fler mil än jag gör nu.

Jag skulle förmodligen kunna skänka mer till välgörenhet. Jag kunde vara mer social, kunde ta längre promenader med Kasper, använda kläder längre, sänka innetemperaturen ännu någon grad osv osv. Men av någon anledning - bekvämlighet förmodligen - så vill jag inte! Jag till och med fuskar ibland när det gäller soporna! Inte särskilt mycket, men dock...!

Å andra sidan det är ju tur att jag inte vill allt jag kan!! Gäller naturligtvis oss alla. Tänk så vi skulle kunna skada varandra! Med ord, med handlingar. Jag ogillar någon – naturligtvis skulle jag till och med kunna slå ihjäl vederbörande! Åtminstone teoretiskt, i praktiken kan jag inte ha ihjäl större djur än flugor. Jag stjälar inte, och jag ljugar i princip bara vitt. Men jag KUNDE både stjäla, ljuga och förtala!

Med andra ord – jag är tacksam över att inte vilja allt jag kan.

Frågan blir förstås VAD det är som hindrar det där logiskt möjliga från att övergå i handling. Samvete kanske? I varje fall är det absolut inte enbart något inlärt, det är också något som är inbyggt i den mänskliga naturen. Det hävdar jag absolut, även om jag inser att detta något i extrema situationer sätts ut spel.

Kalla det vad man vill, men något med känslor att göra har det som hindrar oss. Inte ens terroristen skulle förmodligen slå ihjäl sin egen son, även om denne bytt sida. Men det är förstås inte säkert - tänker på alla "hedersmord".

Men någon sorts spärr har vi alla. Såg igår ett program om Eichmann (på Axxess TV) och det påminde mig bl.a. om ett besök i Dachau för flera decennier sedan, och om mina känslor där. Hur var koncentrationslägren möjliga då? Hur är tortyr möjlig idag?

Den genuina ondskan – hur kan den ta människor i besittning? För ondskan är ond, även om den är en mästare på att förklä sig. Tortyr för sanning, terror för "hundra oskulder i himlen" osv osv.

Ojoj, det här inlägget drog iväg åt ett helt annat håll än jag tänk mig. Undrar om fingrar och tangentbord tillsammans för en sorts eget liv? I så fall är det nog dags för en åtminstone tillfällig separation!

19 maj -08

Upp

En sån början...

Vaknade till 14 grader inomhus – ingen bra start på dagen! Nåja, fika framför kaminen gjorde morgonen uthärdlig, till och med skön. Men så ringde man från tandläkaren! Talade om att käkkirurgerna inte kunde göra den implantatoperation som var planerad eftersom jag inte betalat hans tidigare faktura. Från februari! Nu är det ju så att jag inte gör en tandläkarbetalning på drygt 12 000 kronor utan att minnas den, så det blev till att leta fram betalningsorder och kontoutdrag. Men obehagligt kändes det!

Han har bett om ursäkt nu, och skyller på sin bank. Även om det är till hans plusgirokonto jag betalat för nästan tre månader sedan... Nåja, jag teg och lät udda vara jämt, jag menar, en tandläkare har ju alla möjligheter att ge igen. Fast han ÄR i grunden en vänlig själ även om han gör mig ruskigt illa. Men han brukar avsluta med en tröstande kram. Så dags då :-)

Om en vecka är det dags igen, antar att jag som vanligt tvingas tala om för honom att han är den obehagligaste människa jag känner! Innan jag småsmälter vid kramen.

I övrigt har dagen medfört fika hos en god vän någon mil bort. Men mest har jag suttit inomhus och betraktat det gråregniga och kalla vädret, och förundrat beundrat "sommargrannen mitt över vägen" som trotsat vädrets makter och ägnat sig åt trädgårdsarbete. Jag borde också...

Men så här i sena kvällen när kaminvärmen sprider sig, en hop levande ljus lyser upp min tillvaro och min nya dator och mitt likaledes nya bredband gör tillvaron ytterligare trivsamt, då känns det mesta okej. Så länge jag inte hör eller ser någon nyhetsutsändning, förstås. För när jag gör det så känns min klagan över tandläkare och några regniga och förhållandevis kalla dagar väldigt ynkelig.

Varför äger jag inte ett trollspö? Eller är en god fe? Varför kan jag inte allt jag vill?

Oändligt mycket viktigare – varför vill varken jag eller de flesta andra människor det vi faktiskt kan?

16 maj

Upp

Nödvändig tillväxt?

Återigen upptäcker jag hur viktigt och dessutom roligt det är att möta – verkligen möta – personer som är väldigt olika en själv. Riktigt berikande! Jag har tidigare nämnt att vi är några kvinnor som regelbundet träffas och dryftar livets väsentligheter. Att vi tillhör en äldre (om än långt ifrån överksam) generation är på något sätt en utgångspunkt. Ämnet för dagen var konsumtion – som det visade sig med fokus inställt på framtiden.

Är ständig tillväxt verkligen nödvändig för ett samhälles fortbestånd? Är den ens möjlig? Växande konsumtion, mer arbete som genererar mer pengar till ytterligare konsumtion – så ser idealet ut idag. Men tanken att all världens människor skulle skaffa sig möjlighet att anamma västvärldens livsmönster – naturligtvis VET vi att det inte är möjligt. Innan dess skulle jorden kollapsat.

Som äldre har man hunnit samla på sig så mycket prylar att det egentligen ligger närmare till hands att ge ifrån sig än att skaffa nytt - även om en och annan av oss ansåg sig behöva en ny soffa :-)

Bland annat jag... Men med överdrag och överkast kan säkert gamla trotjänare göra tjänst ännu ett bra tag.

Med andra ord – vi har upptäckt att det går utmärkt att leva på ett sätt som många nog behöver lära sig. Vår tids dubbla budskap håller inte. Det går inte att ständigt öka konsumtionen och samtidigt minska människans negativa miljöpåverkan.

Dessutom, som någon sade, "jag vill inte betraktas som framförallt ´konsument´, vill inte att mitt värde som samhällsmedborgare och person beror på hur mycket pengar jag ger ut! Vi lever i ett konsumtionssamhälle, visst, men jag VILL inte konsumera mer än jag verkligen behöver och därmed betraktas som ´utan värde´!"

Måste vi fortsätta att rusa fram mot kollaps?

Ja, trodde någon, dessvärre ligger det i den mänskliga naturen att jämföra, att vilja klättra, skaffa sig alltfler förmåner och fördelar.

Njae, andra såg mer hoppfullt på förutsättningarna. Upptäckte positiva tecken och alternativ. Sant förstås att sådana finns, och visst hittar man en viss idealism här och var, men räcker det?

Som vanligt kunde konstateras att uppgiften att rädda världen är alltför stor för den enskilda människan ensam. Ändå är den enda person man verkligen kan förändra – sig själv.

Föresten – vem lyssnar väl idag på de äldre? Se på politikerna – se på regeringens sammansättning, se på regeringsmedlemmarnas ålder. Den som levt många år har erfarenheter och perspektiv – varför tas inte sådant tillvara? Även här gick åsikterna delvis isär. För visst finns även yngre som gärna lyssnar.

Min egen reflexion var att dagens åldersfixering överhuvudtaget är av ondo. Jag menar också att i sammanhang där ålder är ointressant, där kan genomtänkta alternativ och nytänkande baserat på erfarenhet, perspektiv och TID för eftertanke faktiskt få gehör.

Och så kom jag att tänka på något – det FINNS ju ett medium där ålder inte alls är avgörande, där den inte ens behöver nämnas. Ett nytt och modernt alternativ. Webben! Bloggandet! *Oh ja! Uppenbarligen fick bloggofären den här dagen flera nya medlemmar, insiktsfulla och intressanta. Endera dagen dyker de upp på nätet!*

13 maj -08

Litet PS. Apropos värdering - PRO (Pensionärernas riksorganisation) påvisar att löneutvecklingen för yrkesaktiva sedan 1990-talet reellt varit 40 procent, medan motsvarande utveckling för en person med inkomstgrundad pension är 1 promille! Säger en hel del...

Upp

Det går fort nu!

Nyss blommade blåsipporna, i går var vitsipporna fortfarande vita. Idag syns de knappt, blommorna vissnar och vänder ansiktena mot marken. Förgätmigej, violer, gullvivor, tovsippor och knoppande liljekonvaljer tar över. Björkarna är som allra vackrast.

.-.-.-.-.-

Livet är en förunderlig blandning av början och slut, tillväxt och vissnande, hopp och förtvivlan, misär och välmående. Just nu illustrerat av att jag sitter här och njuter av tillvaron, medan radion förmedlar situationen i Burma.

Burma kan jag inte göra något åt. Jag önskar visserligen att jag kunde, men vad hjälper väl det. Däremot kan jag sätta värde på och tacksamt ta emot det vackra och sköna som kommer mig själv till del. Allt är förstås inte enkelt och skönt i mitt liv, i vems liv är det väl det, men kära nån så mycket det finns att vara tacksamt glad över. Det är en fråga om fokus.

Apropos fokus och fokusera – undrar om jag inte ska ta min gamla Nikon systemkamera med tillbehör och göra ett besök hos fotohandlaren. Kanske originalobjektiven kan kombineras med ett digitalt kamerahus? Har för mig att just Nikon ger den möjligheten.

Är det sånt här som kallas tankeflykt...

7 maj -08

Upp

Bara att hoppas ... och så lite mer om myror

Visst vore det förargligt om ansträngningar med flytt av hemsidan, ny layout och delvis omorganisering skulle resultera i – ingenting!! Nej, så får det inte bli Ni ska få del av en och annan av mina tankar, vare de än så triviala! Förhoppningsvis kan jag också tubba Kasper och katterna att avge en och annan synpunkt. För helt bestämda meningar om livet, det har

dom!!

Att jag vågar hoppas lite mer på mig själv beror bl.a. på att jag äntligen fått bredband! Jag fick vänta länge eftersom jag vägrar trådlöst. Se "[Strålände tider](#)", så inser du varför. Jag har ganska nära kontakt med överkänsligas problem, och jag vill hellre vara en del av lösningen än av problemet. Undrar förresten om det inte är dags att ändra "överkänslig" till "känslig".

Men det mest triviala samtalsämnet just nu är väl ändå VÅREN! Och naturligtvis hakar jag på :-). Blåsipporna tackar för sig, medan vitsipporna bara blir fler och fler och som det tycks bara vitare och vitare. Gullvivorna däremot blir gulare och gulare. En och annan viol och maskros ger sig också tillkänna. Och i fönstret börjar tomatplantorna uppfordrande undra hur jag egentligen tänker mig deras framtid, för "*så här kan vi ju inte ha det, fattaruväl...*" – Jo, jag fattar!

Kasper och jag gör våra vandringar, ibland ensamma, ibland tillsammans med kompisen Mollie och hennes matte. Hos oss vandrar vi gärna till den en av de små skogssjöarna, hos Mollie till en vik av Östersjön.

På hemvägen från sjön i dag hälsade vi på hos en granne, som donade på sin härliga skogstomt. Grannen *H.* visade – på en fläck hade hon spridit ut lite sylt. Där var naturligtvis massor av myror, de har sin stack 30-40 meter bort. *H.* berättar: "Först kom en myra, och efter en liten stund en till. Dom reste sig på bakbenen och började jabba mot varandra med de främsta benparen, medan antennerna viftade. Dom pratade! Jättesöta var dom!"

Den här stackens myror blir garanterat inte utan sylt framöver!

En tankeställare igen - själv får jag Myrr i tankarna när myror kommer alltför nära mitt hus, så nära att jag av erfarenhet vet är att nästa steg är en smärre invasion av själva huset.

Kanske jag i stället ska försöka med *H:s* metod i år. Tala med dem, studera dem och glädjas åt deras idoga möda och överlevnadsinstinkt - och naturligtvis ge dem ett förhoppningsvis oemotståndligt alternativ - SYLT!

27 apr -08

Upp

Balans, kris, försoning, hopp...

Vill gärna säga några ord om träffen jag skrev om häromdagen. Fantastiskt så många tankar och synpunkter som kommer fram under några timmars engagerat samtal! Och så olika man kan se på ordet "balans". Jag tänkte mig en väg, en balansväg. Det allra minsta får vågskålarna att röra sig. Behöver inte ens vara något materiellt, en liten pust räcker för att åstadkomma rörelse. Om rörelsen inte uppstår, så är det inte en bra väg!

Så tror jag det är med livet också. Och med människan. Vi ska reagera, tillåta oss att liksom vågskålarna röra oss omväxlande "upp" och "ner". Det är inte fel att jubla och skratta högt av glädje, inte heller att gråta, rent av förbanna, när omständigheterna så kräver!

Fel vore det däremot att försöka ständigt bli kvar i enbart glädje eller enbart sorg eller vrede. Precis lika fel som att alltid försöka undvika, kanske aldrig våga låta vare sig sorgen eller glädjen göra medvetna avtryck i våra liv. Att tvinga sig till ett ständigt lagom, ett ständigt vilande i en sorts statisk balanspunkt.

Liv är rörelse. Stagnation är ett döende. Ett ständigt "lagom" är stagnation. Dessutom är lagom ett ord som uttrycker feghet, som någon konstaterade. Handlar om anpassning till det "politiskt korrekta", om rädsla för att sticka ut, om att inte våga visa vem man verkligen är. En "balanserad person" är däremot en person stadd i förändring och utveckling!

Sorg och glädje – vi konstaterade också att det är genom livets kriser vi utvecklas. Det är då något händer med personligheten, det ser vi i backspegeln.

Så blev det bestående minnet från den här dagen en personlig berättelse om ett liv som sedan många decennier levs i sviterna av ett stort svek. Ett svek, en kränkning, en kris som drabbade en hel familj. Berättelsen handlade om kamp inte bara för att klara nödortfört och uppehålle. Framförallt handlade den om att försöka komma bortom vrede och förtvivlan,

komma till att försöka förstå, att inte bara fördöma, att försöka se en mening med det skedda, en mening för alla. Berättelsen handlade om en process under många, många år. Om försoning, om förlåtelse.

Den handlade slutligen om ett möte som nyligen ägt rum, tillkommet för att se om förlåtelsen höll måttet inför verkligheten, dvs inför ett möte med den som en gång orsakade så mycket lidande. Kvinnan som berättade känner nu en stor frid, en glädje över att ingen bitterhet fanns kvar. Tvärtom. Det som hände har hänt, det har haft avgörande verkan för många människors hela liv, men bitterheten är borta och förlåtelse och försoning definitiv. En sådan befrielse! En sådan lycka över att kunna andas fritt, att kunna konstatera att tyngden slutgiltigt och för alltid verkligen är borta! Borta på riktigt, inte bara som en önskan.

Vi var alla djupt gripna. Tysta. Någon sade "det du berättar får mig att tro att det faktiskt finns ett hopp för mänskligheten!"

23 apr -08

Upp

Viktiga träffar

Så många tankar jag tänkt under alla de månader som gått sedan jag sist skrev här! Och inte en enda av dem fann sin väg hit. Undrar varför. Men jag tänker att det ska bli ändring framöver. På något sätt känns det lättare nu, när jag äntligen fått bredband. Jag har fått vänta länge, eftersom jag inte vill ha ett trådlöst. Och den nya, reklamfria hemvisten känns också inspirerande.

Just nu sitter jag här och funderar över ordet "balans". Förbereder mig så smått inför en träff med ett gäng kvinnor om ett par dagar. Vi är några som träffas regelbundet. Vi äter lunch tillsammans, men framförallt samtalar vi. Om väsentligheter. Inspirerar varandra till nya tankegångar - vi är väldigt olika ifråga om bakgrund, erfarenheter och intressen. Spännande!

är alla äldre. En och annan är troende kristen, någon är ateist. Någon är kanske snarare agnostiker. Bland annat jag har funnit min värdegrund inom antroposofin. Ni kan tänka att våra olika uppfattningar och insikter verkligen leder till kolossalt både spännande, intressanta och givande samtal, om än inte till enighet. Det är inte alls så att vi diskuterar våra olika världs- och livsåskådningar, men visst framträder olikheterna i samtal om väsentligheter.

Enighet är inte heller målet. Självt upplever jag att målet i själva verket är vägen. Det handlar om respekt, om att kunna lyssna och inse att det finns många kloka människor här i världen som inte alls tror och tycker och tänker som jag! Det handlar om att inspireras, helt enkelt om att fortsätta att växa. Om att förstå mer. Om att kunna ge ut mer. Om att inte glömma att fortsätta tänka nytt! Gäller även – rentav framförallt? – en äldre generation.

"Balans" är alltså något av ett tema för nästa träff. Liksom ordet "lagom". Självt har jag som ess i rockärmen ordet "bara". Om det har jag skrivit tidigare under rubriken "**Om ord**". Jag tror att kombinationen "lagom" och "bara" ställda mot "balans" kan ge upphov till många tankvärda synpunkter! Skulle inte förvåna mig om jag återkommer i ämnet :-)

april-08

Upp

[Gamla hemsidan finns kvar t.o.m. våren 2012. Men den är övergiven.](#)